

Svakheter i forskningen

a) Så å si alle studiene om barn i homofile familier er gjort med noen få titalls deltakere og har ingen statistisk signifikans eller tyngde.

b) Omtrent alle studier består av selv-rekrutterte deltakere fra aktive homofile miljøer. Deltakerne har meldt seg på ved eget initiativ og er ikke representative.

c) Studiene som har en kontrollgruppe, sammenligner som oftest med barn av enslige mødre, og ikke med barn som vokser opp hos mor og far.

d) Studiene som finnes, er nesten utelukkende gjort med biologiske barn av lesbiske mødre, der moren har flyttet fra mannen sin. Disse barna kjenner som regel sin far og har ofte hatt de første leveårene sammen med både mor og far. Slike barn befinner seg i en fundamentalt annen situasjon enn barn som blir adoptert eller barn som er resultat av kunstig befruktning.

e) Det finnes nesten ingen gode lengdestudier som sier oss noe om langtidsvirkningen av oppvekst i enkjønnede forhold. En lengdestudie av briten Susan Golombok, som ofte blir sitert, lider også av alvorlige metodesvakheter: Bare 25 mødre og barn deltok, alle deltakerne var selvrekrutterte og alle barna kjente sin far.

f) Barn som vokser opp med to menn, vet vi nesten ingenting om, siden det finnes ytterst få studier om dette.

g) Ingen land ønsker å sende adoptivbarn til likekjønnede par. Det eksisterer derfor minimalt med kunnskap om barn fra utlandet som er adoptert av likekjønnede par.

h) De aller fleste studiene omkring barn i homofile forhold er utført av homofile eller av folk som sympatiserer med den homopolitiske agendaen. Nesten ingen studier er gjennomført av forskerteam med folk som har ulikt ideologisk ståsted, eller som er kritiske til den homopolitiske agendaen.

Forskning om barn i homofile familier

Forskningen omkring barn i homofile familier er ytterst mangelfull. At Stortinget likevel har basert ny familielovgivning på slik forskning, tjener politikerne til liten ære.

Når homofile aktivister forsikrer oss om at forskningen er omfattende og pålitelig, er det langt fra sannheten. Faktum er at vi vet svært lite om barn som er adoptert av enkjønnede par, og enda mindre om planlagt farløse barn.

Barn i homofile familier er et meget sensitivt tema. Det burde derfor ikke forundre noen at studiene og presentasjonen lett blir farget av den enkelte forskers ståsted og agenda. Media har dessuten en tendens til å være mikrofonstativ for homofile interessegrupper.

Et norsk eksempel er Sigrun Saur Stiklestad. Hun skrev i 2003 en hovedoppgave med intervjuer av 9 ungdommer med mødre som hadde flyttet fra mannen sin og nå levde lesbisk. I fjernsyn, radio og i aviser ble hovedoppgaven hennes presentert som epokegjørende.

Nå jobber Stiklestad på en doktoravhandling om samme tematikk. For et par år siden uttalte hun at barn som vokser opp i homofile familier, er et "gjennomforsket tema". Denne fullstendig uholdbare påstanden ble brukt som argument både av Barneombudet og av departementet i forarbeidene til den kjønnsnøytrale ekteskapsloven. Samtidig fortier man at Sigrun Saur Stiklestad selv er lesbisk aktivist og at hun var leder for LLH Trøndelag i 2005.

Beregninger fra Statistisk Sentralbyrå viser at lesbiske partnerskap inngått mellom 1993 og 2005 gikk i oppløsning tre ganger så ofte som ekteskap, også når de hadde barn. Internasjonal familieforskning gjennom mange tiår har dessuten vist at barn som vokser opp i et stabilt forhold med mor og far, kommer best ut av det sammenlignet med barn i andre samlivsformer – når forholdene ellers er like: foreldrenes levestandard, utdanning, alder, osv. Det gjelder også i forhold til barn med steforeldre.

På nettstedet www.MorFarBarn.no finnes det grundigere dokumentasjon om den mangelfulle forskningssituasjonen.

Denne annonsen er publisert av **Stiftelsen Ja til mor, far og barn**, Postboks 8253, 4676 Kristiansand. Tlf 99 23 23 54. Takk for små og store bidrag til prosjekter fram mot valget! **Gavekonto: 3000.22.70028.**

Besøk www.MorFarBarn.no og på www.BevarEkteskapet.no